

El Diacrític | | Actualitzat el 18/03/2021 a les 18:20

Una plaça és una plaça

«Potser es podia comprar o vendre una parcel·la, però la plaça de la Noguera ja no és això. La plaça de la Noguera, i sembla surrealista haver de reivindicar el que és obvi, és una plaça» | «Potser és legal, que deixin construir pisos a la plaça, però no és legítim. És moralment inacceptable» | «Els farem costat en la seva reivindicació tan justa d'un espai que l'Ajuntament pretén fer servir com si fos un kleenex: ara m'hi faig la foto, em poso la medalla, i després els el prenc»

Grups de dones treballant en l'hort de la plaça de la Noguera que l'Ajuntament de Vic va desmuntar la mateixa nit el 7 de març passat | Sara Blázquez

«Plaça és una plaça és una plaça és una plaça», que diria Gertrude Stein (https://ca.wikipedia.org/wiki/Rosa_%C3%A9s_una_rosa_%C3%A9s_una_rosa_%C3%A9s_una_rosa).

Una plaça és una plaça, i un carrer és un carrer. Un banc per poder seure al sol és important. I un arbre que fa ombra, uns gronxadors o una sorrera, un entarimat, una paperera... són el que són. Els espais públics són l'ànima dels pobles, de les ciutats. És allò que és nostre, que és de totes, de tots.

La cura que una ciutat o un poble té dels seus espais públics en defineix l'ànima, el tarannà. La primera vegada que vaig travessar la frontera amb França, fa anys i panys, encara en plena dictadura franquista, el que més em va sobtar dels poblets de la Catalunya Nord va ser que els espais públics eren nets i plens de flors. Per contrast, els nostres pobles eren molt bruts i grisos, aleshores, molt tristos.

Governi qui governi als ajuntaments, preservar aquests espais i, si pot ser, ampliar-los, hauria de ser una prioritat.

Però aquesta no sembla la prioritat dels governants de Vic. El dia 5 de novembre de 1991, l'alcalde botiguer Girbau inaugurava un aparcament a la mateixa plaça de Vic

(<https://www.naciodigital.cat/osona/noticia/47412/vint-i-cinc-anys-inici-parquing-placa-major-vic>) , malgrat una oposició activa i el sentit comú que aconsella allunyar els cotxes dels centres històrics, i no al revés. A més a més, si mal no ho recordo, feia poc que s'havia remodelat el casc antic i la mateixa plaça, que es va tornar a esbotzar, impunement.

A la inauguració de la plaça de la Noguera, el dia 4 de setembre de 2017, segons la mateixa web de l'Ajuntament de Vic (<https://www.vic.cat/news/s2019inaugura-la-placa-de-la-noguera-1>) , «l'alcaldeessa Erra s'ha mostrat satisfeta per treballar conjuntament per potenciar una ciutat per a les persones en un dels barris més poblats de la ciutat on hi (sic) faltaven espais buits com l'inaugurat, amb la voluntat que es converteixi en un punt de trobada no només del barri sinó de tota la ciutat».

Quatre anys més tard, el dia 8 de març de 2021, la mateixa Anna Erra, molt crispada, reivindicava, durant els actes del dia de la dona, que la plaça de la Noguera era un espai privat , i justificava la destrucció immediata dels horts que s'hi havien fet el dia abans.

Potser és legal, que deixin construir pisos a la plaça, però no és legítim. És moralment inacceptable.

La gent del barri del Remei es mereixen un tracte humà. Si des de fa quatre anys poden prendre el sol en un banc, ara també hi tenen tot el dret. Si els nens poden jugar a la sorra que hi ha instal·lat el mateix ajuntament, ho han de poder continuar fent. La plaça de la Noguera, malauradament ja sense noguera, continua essent una plaça: la vida hi és activa i s'ha convertit en el punt de trobada que la mateixa alcaldessa havia reivindicat.

Es pot comprar i vendre, això? Potser es podia comprar o vendre una parcel·la, però la plaça de la Noguera ja no és això. La plaça de la Noguera, i sembla surrealista haver de reivindicar el que és obvi, és una plaça.

Per tant, em pregunto: Vic és una ciutat a la mesura humana, segons afirma la mateixa propaganda institucional, o és una ciutat a la mesura dels interessos privats?

Malauradament, els desnonaments a la ciutat continuen. L'empadronament s'hi dificulta, malgrat la llei: incomplint la llei. El lloguer s'hi ha disparat fins a límits inassolibles. I ara volen fer pisos en una plaça!

Per sort, però, la gent del barri del Remei no s'hi conforma. Els farem costat en la seva reivindicació tan justa d'un espai que l'Ajuntament pretén fer servir com si fos un kleenex: ara m'hi faig la foto, em poso la medalla, i després els el prenc.